keige surema kuldwarrandusse wasto ümberwahhetada. — Ka nende au-wäärt kirriko õppetaja tulli neid waatma ning terretama, ja sest neil olli suur rõõm sepärrast, et nende hinge karjane nende mehest wägga armas ja kallis olli. Pakkus essite wanna mehhele ja siis noorte perrewallitsejatele sõbra kät, ja läks pärrast sedda, kui olli monned targad sannad nendega kõnnelend, selle tapsokesse jure, kes känna ue kätki sees maggas, mis norikule olli prudi anniks kinkitud. Õppetaja panni tassasel wisil kät lapse Pea peale, ja õnnistas tedda nende sannadega: Issand olgo sinnuga ja piddago sinna eddespidi! Issanda teed truiste kinni! Olled kül üks armeto mahhajänud lomoke, agga segipärrast wõttab sinnuga Jummala rahho õnnistamisse. Waim kindlat asset sun maddala kattusse al."

Ennam ei õõlnud mitte, terretas rahwast, jättis neid Jummalaga ja läks omma rahho-teed eddasi. Et neid kül wähhe tanno olli, mis temma suust kuulsaks said, ommeti se olli seal perrerahwa melest nenda, nago olleks neile täit jutlust piddanud: ni wägga tundsid meelt ja mõtted taewa pole üllendatud. Wõtsid ennestele sedda kindlat ja jummalakartlikko nou, sedda last Jummala auuks ja temma omma hinge õnnistuseks ülleskaswatada.

Se hea sowiminne ja se nago prohweti sanna, mis kirriko õppetaja seal olli räkinud, se läks nattuke awalt sannast sannani tõeks. Keik mis nored perrewallitsejad noudsid ja kätte wõtsid omma maia üllespiddamisse tarwis, se sai neile õnneks ja siggidusseks. Nende ommad tühhased lapsed, misga helde Jummal neid eddespiddi olli õnnistanud nende abbiellus, leidsid sedda noort Mariat kui tru eelkäija jummalapärralisse tee peält ja kui lahke õdde; ja tem-